Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

14 декември 2017 година*

„Публична служба — Длъжностни лица — Повишаване — Процедура по повишаване за 2015 г. — Решение жалбоподателят да не бъде повишен в степен AD 10, считано от 1 юли 2015 г. — Прехвърляне от/в друга институция — Система prorata temporis — Съпоставяне на заслугите — Член 45 от Правилника — Отговорност“

По дело T-21/17

RL, длъжностно лице в Европейския парламент, за което се явяват C. Bernard-Glanz и A. Tymen, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Съд на Европейския съюз, за който се явяват J. Inghelram и V. Hanley-Emilsson, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 270 ДФЕС, от една страна, за отмяна на решението на Съда на Европейския съюз от 11 май 2016 г. за отказ жалбоподателят да бъде повишен на 1 юли 2015 г., и от друга страна, за обезщетение за вредите, които жалбоподателят твърди, че е претърпял,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: S. Gervasoni (докладчик), председател, K. Kowalik-Bańczyk и C. Mac Eochaidh, съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

Правна уредба

1 Член 45 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) гласи:

„Повишаването се извършва с решение на органа по назначаването при спазване на член 6, параграф 2. Освен ако се прилага процедурата, предвидена в член 4 и член 29, параграф 1, длъжностните лица могат да бъдат повишавани само ако заемат длъжност, която съответства на един от видовете длъжности, определени в приложение I, раздел A, за следващата по-висока степен. Повишаването се изразява в назначаване на длъжностното лице на следващата по-висока степен във функционалната група, към която то принадлежи. За повишаване се избират само длъжностни лица, които са прослужили най-малко две години в своята степен, след сравнително съпоставяне на заслугите на отговарящите на условията за повишаване длъжностни лица. При съпоставяне на заслугите органът по назначаването по-специално взема предвид докладите от атестирането на длъжностните лица, ползването при изпълнение на задълженията им на езици, различни от тези, за които в съответствие с член 28, буква е), са представили доказателства, че владеят задълбочено, и нивото на упражняваните от тях отговорности.

[…]“.

2 По силата на инструкциите относно повишаването, приложени към Решение на Съда на Европейския съюз от 19 октомври 2005 г. относно повишаването в длъжност (наричани по-нататък „инструкциите относно повишаването“), за да бъдат взети предвид за повишаване в длъжност, длъжностните лица по принцип трябва да имат определен брой точки за повишаване, който е поне равен на референтния праг (т. 3).

3 В точка 4 от инструкциите относно повишаването се пояснява, че за всяка прослужена година в съответната степен длъжностните лица придобиват точки за повишаване по скала от 0 до 3. Неполучаването на точки съответства на временно спряна кариера, получаването на 1 точка съответства на бавна кариера, получаването на 2 точки — на нормална кариера и получаването на 3 точки — на бърза кариера.

4 Отново съгласно инструкциите относно повишаването точките за повишаване се определят всяка година от директора на дирекцията, към която принадлежи длъжностното лице, въз основа на заслугите на последното и главно въз основа на атестационния му доклад (т. 5), като директорът изготвя ежегодно и за всяка степен списъка на длъжностните лица от неговата дирекция, които са достигнали референтния праг (т. 7).

5 Накрая, в точка 8 от инструкциите относно повишаването се предвижда, че списъците се публикуват и изпращат на съвместния комитет по повишаването, който съпоставя заслугите на всички подлежащи на повишаване длъжностни лица за всяка степен, като взема предвид получените точки за повишаване и проверява съответствието им с атестационните доклади. След приключване на работата си комитетът съставя списъка на предложените за повишаване длъжностни лица за всяка степен, като посочва поредност. Този списък се предава на органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) за решаване.

6 По принцип разглеждането на броя получени точки в системата за повишаване на Съда на Европейския съюз се е осъществявало въз основа на положението на заинтересованите лица към 1 януари на съответната година. В процедурите по повишаване за 2006 г., 2007 г. и 2008 г. обаче е въведена специална мярка в полза на длъжностните лица, назначени, считано от 1 май 2004 г.,

в определени степени, по силата на която натрупването на точки се е разглеждало не само към 1 януари на съответната година, но и към първия ден на всеки месец от годината (наричана по-нататък „мярката prorata temporis“).

7 През 2009 г. в приложното поле на мярката prorata temporis се включват и други степени. По-конкретно, съгласно точка 6 от заключенията от консултативната процедура между администрацията на Съда на Европейския съюз и European Public Service Union (Съюз за европейска публична служба) във връзка със системата за повишаване в сила в Съда на Европейския съюз от 27 октомври 2009 г., броят точки, който следва да се взема предвид за целите на повишаването съгласно мярката prorata temporis, се получава „чрез събиране […] на натрупаните точки към 31 декември на годината N-1 [и,] на 1-во число на всеки месец от годината N, една дванадесета част от две точки, или, в случай че длъжностното лице е получило по-малко от две точки за годината N-1, една дванадесета част от броя на действително предоставените точки“.

8 От процедурата по повишаване за 2015 г. прилагането на мярката prorata temporis е разширено за всички повишения до степените AST 8 и AD 11 включително, независимо от датата на назначаването на съответните длъжностни лица (т. 1 от заключенията от консултативната процедура между администрацията на Съда на Европейския съюз и European Public Service Union — Съд на Европейския съюз за функционирането на системата за повишаване от 22 юли 2015 г.).

Обстоятелствата по спора

9 Жалбоподателят, RL, постъпва на служба в Съда на Европейския съюз на 1 октомври 2004 г. като срочно нает служител. Той е назначен като длъжностно лице на 1 март 2006 г.

10 На 16 март 2015 г. жалбоподателят е преместен в Европейския парламент. Към момента на това преместване е класиран в степен AD 9, стъпка 2.

11 С решение от 8 юли 2015 г. ОН определя, че в рамките на процедурата по повишаване за 2015 г. референтният праг, който се прилага за длъжностните лица в степен AD 9 за повишаването им в степен AD 10, е 8 точки.

12 По искане на жалбоподателя на 7 декември 2015 г. той е уведомен от Съда на Европейския съюз, че не е получил никакви точки за повишаване за 2014 г.

13 С писмо от 11 декември 2015 г. жалбоподателят оспорва решението да не му се предоставят точки за повишаване за 2014 г. и иска да му бъдат определени от 2,5 до 3 точки за същата година. На 10 февруари 2016 г. той освен това подава жалба по административен ред срещу решението да не му бъдат предоставени точки за повишаване за 2014 г., както и срещу решението да не бъде повишен в рамките на процедурата по повишаване за 2015 г.

14 С решение от 4 март 2016 г. секретарят на Съда на Европейския съюз, в качеството си на ОН, предоставя на жалбоподателя 2,5 точки за повишаване за 2014 г., в съответствие със становището на комитета по повишаването.

15 С електронно съобщение от 15 март 2016 г. жалбоподателят иска преразглеждане на решението, с което му се отказва да бъде повишен, с оглед на предоставянето на тези точки за повишаване.

16 Със становище от 7 април 2016 г. комитетът по повишаването препоръчва на ОН да потвърди решението си да не повиши жалбоподателя, с мотива че заинтересованото лице, предвид тези нови точки за повишаване и предвид точките, получени в резултат на мярката prorata temporis,

достига определения в размер на 8 точки референтен праг за включване в списъка на подлежащите на повишаване длъжностни лица едва на 1 юли 2015 г. — дата, която е по-късна от датата на неговото преместване в Парламента — 16 март 2015 г.

17 С решение от 11 май 2016 г., съобщено на жалбоподателя на 20 май 2016 г., ОН решава да не го повишава в рамките на процедурата по повишаване за 2015 г. по мотивите, посочени в становището на комитета по повишаването, приложено към решението (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

18 На 13 юли 2016 г. комитетът за разглеждане на подадените по административен ред жалби на Съда на Европейския съюз освен това решава, че липсва основание за произнасяне по жалбата, подадена по административен ред от жалбоподателя на 10 февруари 2016 г., с мотива че предметът ѝ е отпаднал вследствие на предоставянето на точки за повишаване на жалбоподателя за 2014 г. и на обжалваното решение, с което отново се отказва повишаването му, въпреки предоставянето на тези точки.

19 На 22 юли 2016 г. жалбоподателят подава жалба по административен ред срещу обжалваното решение, която е отхвърлена на 6 октомври 2016 г. (наричано по-нататък „решението за отхвърляне на административната жалба“). Решението за отхвърляне на административната жалба е съобщено същия ден на заинтересованото лице.

20 С решение на Парламента от 25 октомври 2016 г. жалбоподателят е повишен със задна дата в степен AD 10, стъпка 1, считано от 1 януари 2016 г.

Производството и исканията на страните

21 На 13 януари 2017 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

22 Сезиран с искане от жалбоподателя на основание член 66 от Процедурния правилник на Общия съд, посоченият съд не разкрива името на тази страна, както и други отнасящи се до нея данни в обществено достъпния вариант на настоящото съдебно решение.

23 Тъй като страните не са поискали провеждането на съдебно заседание за изслушване на устните състезания на основание член 106, параграф 1 от Процедурния правилник и като счита, че делото е достатъчно изяснено от доказателствата по преписката, Общият съд (девети състав), реши съгласно член 106, параграф 3 от Процедурния правилник да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството.

24 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение и ако е необходимо, решението за отхвърляне на неговата административна жалба,

– да осъди Съда на Европейския съюз да го обезщети за претърпените имуществени вреди,

– да осъди Съда на Европейския съюз да заплати съдебните разноски.

25 Съдът на Европейския съюз моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По искането за отмяна

26 В самото начало следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика исканията за отмяна, които формално са насочени срещу решение, с което се отхвърля административна жалба, в случаите, когато това решение няма самостоятелно съдържание, водят до сезирането на Общия съд с акта, срещу който е насочена административната жалба (решения от 17 януари 1989 г., Vainker/Парламент, 293/87, EU:C:1989:8, т. 8 и от 6 април 2006 г., Camós Grau/Комисия, T-309/03, EU:T:2006:110, т. 43). Тъй като решението за отхвърляне на административната жалба в настоящия случай няма самостоятелно съдържание, тъй като по същество то само потвърждава обжалваното решение, жалбата трябва да се счита за насочена срещу обжалваното решение.

27 Жалбоподателят изтъква две основания в подкрепа на искането си за отмяна. Първото основание е изведено от нарушение на член 45 от Правилника, а второто — от неспазване на принципа на равно третиране и на принципа за единство на европейската публична служба.

По правното основание, изведено от нарушение на член 45 от Правилника

28 Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение е било прието в нарушение на член 45 от Правилника, така както е тълкуван в съдебната практика и приведен в действие от вътрешните правила за повишаване на Съда на Европейския съюз.

29 Жалбоподателят изтъква, че от тази съдебна практика и от тези вътрешни правила е видно, че когато дадено длъжностно лице може да бъде повишено през годината, в която е преместено от една институция в друга, компетентният ОН е този на институцията, в която първоначално е назначено лицето, а системата за повишаване, която трябва да се приложи, е установената от тази институция, при това дори ако това длъжностно лице е било преместено в друга институция преди датата на влизане в сила на евентуалното му повишаване. От това в настоящия случай следвало, че жалбоподателят бил достигнал прага за повишаване на 1 юли 2015 г. и трябвало да бъде повишен, считано от тази дата, от Съда на Европейския съюз, въпреки преместването си в Парламента на 16 март 2015 г.

30 Жалбоподателят добавя, че взимането предвид на условно натрупаните точки за повишаване след 16 март 2015 г. не е равнозначно на сравняване на неговите заслуги с тези на новите му колеги от Парламента, за което Съдът на Европейския съюз нямал компетентност. Всъщност създадената в Съда на Европейския съюз система за повишаване, основана на мярката prorata temporis, позволявала да се вземат предвид натрупаните точки за повишаване през годината на повишаването, които се предоставяли изключително въз основа на точките за повишаване, които вече са предоставени през годината, предшестваща годината на повишаване, в която жалбоподателят е бил длъжностно лице на Съда на Европейския съюз, поради което неговите заслуги следвало да бъдат съпоставени с тези на други длъжностни лица от същата институция.

31 Съдът на Европейския съюз подчертава най-напред, че жалбоподателят не оспорва законосъобразността на приложената в настоящия случай система за повишаване с оглед на член 45 от Правилника. Той припомня също, че Правилникът не предоставя право на повишаване, дори и на длъжностните лица, които отговарят на всички условия за това. Съдът на Европейския съюз добавя, че да се изисква от ОН да предоставя точки за повишаване на преместеното длъжностно лице след датата на неговото преместване е равностойно на това да се изисква този ОН да продължава да извършва съпоставяне на заслугите след датата на преместване, което не е в съответствие нито с неговите вътрешни правила за повишаване, нито

със съдебната практика. Той уточнява в дупликата, че мярката prorata temporis представлява правна фикция, с която заслугите, натрупани по време на самата процедура за повишаване, се изразяват в точки за повишаване, отчитани в рамките на съпоставянето на заслугите, извършвано в същата процедура. Съдът на Европейския съюз накрая счита, че е недопустим изтъкнатият за първи път в репликата довод, че не била предоставена нито една точка за заслуги на жалбоподателя за периода от 1 януари до 16 март 2015 г.

32 В самото начало следва да се отбележи, че между страните няма спор за институцията, компетентна да вземе решение за повишаването на жалбоподателя в рамките на процедурата по повишаване за 2015 г., а именно, в настоящия случай, Съда на Европейския съюз — институцията, в която първоначално е назначено длъжностното лице.

33 Всъщност от постоянната съдебна практика следва, че съобразно изискванията на член 45 от Правилника, когато длъжностно лице би могло да бъде повишено в хода на годината, през която се премества от една институция в друга, компетентен да вземе решение относно повишаването му е ОН в първоначалната институция (решение от 28 юни 2011 г., Mora Carrasco и др./Парламент, F-128/10, EU:F:2011:96, т. 39; определения от 5 юли 2011 г., Alari/Парламент, F-38/11, EU:F:2011:103, т. 31 и от 12 декември 2013 г., Debaty/Съвет, F-47/13, EU:F:2013:215, т. 22).

34 Страните не спорят и по факта, че системата за повишаване, която трябва да се приложи от Съда на Европейския съюз, е собствената му система за повишаване, както е установена с няколко вътрешни разпоредби, припомнени в точки 2—8 по-горе, и чиято законосъобразност впрочем не е оспорена от жалбоподателя.

35 Всъщност следва да се приеме, че от компетентността на ОН на първоначалната институция да вземе решение относно повишаването на дадено длъжностно лице в хода на годината, през която то се премества, и от основанието за тази компетентност, което е необходимото съпоставяне на заслугите между длъжностни лица, колеги от същата институция към момента на съпоставянето, следва задължително (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2011 г., Mora Carrasco и др./Парламент, F-128/10, EU:F:2011:96, т. 35 и определение от 5 юли 2011 г., Alari/Парламент, F-38/11, EU:F:2011:103, т. 27), че съответната първоначална институция прилага своята система за повишаване. Може впрочем да се отбележи, че прилагането на системата за повишаване на първоначалната институция е било договорено и от колегиума на административните ръководители в заключенията му от 30 ноември 2011 г. Всъщност от посочените заключения е видно, без да е необходимо произнасяне в конкретния случай по тяхната задължителна сила, която се обсъжда между страните, че „датата на влизане в сила на повишаването е датата, която произтича от системата за повишаване на първоначалната институция“, което означава, че тази дата трябва да се определи в съответствие с посочената система.

36 Напротив, преценките на страните относно прилагането в настоящия случай на системата за повишаване на Съда на Европейския съюз, и в частност на мярката prorata temporis, се различават.

37 В това отношение следва да се отбележи, на първо място, че от съдебната практика във връзка с повишаването при преместване в друга институция следва, че е необходимо заслугите на преместените длъжностни лица да се съпоставят с тези на длъжностните лица, които все още са им били колеги през годината преди преместването им. Всъщност, за да се прецени дали определено длъжностно лице трябва да бъде повишено със задна дата, считано от 1 януари от годината N, ОН практически може да съпостави единствено миналите заслуги на длъжностните лица, а именно заслугите им през годината N-1, и то въз основа на оценките за работата на тези длъжностни лица през годината N-1 и през предишните години (решение от 28 юни 2011 г.,

Mora Carrasco и др./Парламент, F-128/10, EU:F:2011:96, т. 35, определения от 5 юли 2011 г., Alari/Парламент, F-38/11, EU:F:2011:103, т. 27 и от 12 декември 2013 г., Debaty/Съвет, F-47/13, EU:F:2013:215, т. 23).

38 От тази съдебна практика следва също, че решението за повишаването има ретроактивно действие, като влиза в сила на дата, на която съответното длъжностно лице е принадлежало към компетентната да вземе решение относно повишаването му институция. Всъщност щом повишаването предполага наличие на свободна бюджетна длъжност, съответстваща на разглежданата степен, и щом всяка институция определя самостоятелно броя на длъжностите в нея, по силата на член 6 от Правилника, и във връзка със списъка на свободните длъжности (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2011 г., Mora Carrasco и др./Парламент, F-128/10, EU:F:2011:96, т. 37), компетентната да вземе решение относно повишаването институция може да повиши съответното длъжностно лице само на дата, на която тя е в състояние да го назначи на свободна длъжност в нея, тоест в периода, през който това длъжностно лице принадлежи към посочената институция.

39 Следва да се подчертае, на второ място, че за разлика от системите за повишаване, разглеждани в делата, по които е постановена тази съдебна практика, в системата за повишаване на Съда на Европейския съюз се предвижда, по силата на мярката prorata temporis, че дадено повишаване е възможно не само считано от 1 януари, но и считано от първия ден на който и да е месец от следващите месеци на годината N, и че за целите на повишаването през годината N се вземат предвид точките, предоставени за годината N-1, както и тези, получени за годината N.

40 Трябва обаче да се приеме, че точките, предоставени през годината N, независимо дали са свързани със сравнение на заслугите за годината N, както поддържа Съдът на Европейския съюз, или са резултат само от фиктивна екстраполация на съпоставянето на заслугите, извършено за годината N-1, както твърди жалбоподателят, могат да бъдат предоставени само докато съответното длъжностно лице принадлежи към институцията, която е компетентна да съпостави заслугите и следователно да вземе решение за повишаването. Всъщност доколкото предоставянето на тези точки се вписва, подобно на последващите действия на съвместния комитет по повишаването и на ОН, в процедурата по повишаване за годината N (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2016 г., Kotula/Комисия, F-118/15, EU:F:2016:138, т. 55 и цитираната съдебна практика), за целите на определянето на датата на повишаването на съответното длъжностно лице, тези точки могат да се предоставят само до датата, на която институцията е компетентна за съпоставянето на заслугите на жалбоподателя с тези на неговите колеги от посочената институция и може да го повиши, тоест, в настоящия случай, датата на преместването на жалбоподателя в Парламента.

41 Следователно в настоящия спор Съдът на Европейския съюз правилно е отказал да предостави точки на жалбоподателя в рамките на процедурата по повишаване за 2015 г. след датата на неговото преместване в Парламента, 16 март 2015 г.

42 По този начин Съдът на Европейския съюз не е пренебрегнал една от целите на мярката prorata temporis, подчертана от жалбоподателя, състояща се в гарантиране в по-голяма степен на равно третиране между длъжностните лица чрез намаляване на алеаторното действие на датата на достигане на прага за повишаване. Всъщност разглежданото равно третиране се отнася до длъжностните лица, достигащи прага за повишаване на 1 януари от годината на повишаване, и лицата от същата институция, които го достигат впоследствие, а не до длъжностните лица, които остават в своята институция, и преместваните длъжностни лица.

43 Освен това прилагането в настоящия случай на мярката prorata temporis от Съда на Европейския съюз се подкрепя от определение от 12 декември 2013 г., Debaty/Съвет (F-47/13, EU:F:2013:215). Несъмнено, както основателно подчертава жалбоподателят, настъпването на преместването му в хода на процедурата по повишаване отличава положението му от това на жалбоподателя по

делото, по което е постановено определение от 12 декември 2013 г., Debaty/Съвет (F-47/13, EU:F:2013:215). Всъщност в това дело жалбоподателят е преместен в друга институция през 2011 г., преди началото на 2012 г., за която е можел да иска повишение. Все пак, противно на изтъкнатото от жалбоподателя, съображенията, съдържащи се в това определение, не са ирелевантни в настоящия случай, щом като Съдът на публичната служба на Европейския съюз приема в него по същество, подобно на Съда на Европейския съюз в обжалваното решение, че датата на преместването определя институцията, компетентна да вземе решение за повишаването, но също и съответно длъжностните лица, с които включеното в дадено повишаване длъжностно лице трябва да бъде съпоставяно, както и датата, на която дадено повишаване може да настъпи, тоест дата, на която длъжностното лице принадлежи към компетентната институция (определение от 12 декември 2013 г., Debaty/Съвет, F-47/13, EU:F:2013:215, т. 23 и 24).

44 От гореизложеното следва, че първото основание трябва да се отхвърли, без да е необходимо произнасяне по критиката на Съда на Европейския съюз за допустимостта на изтъкнатия за първи път в репликата довод, че не била предоставена нито една точка на жалбоподателя за периода от 1 януари до 16 март 2015 г. Всъщност, щом като от анализа на първото основание следва, че Съдът на Европейския съюз не е бил длъжен да предоставя точки на жалбоподателя след 16 март 2015 г., точките, предоставени за периода от 1 януари до 16 март 2015 г., е нямало да му позволят да достигне прага за повишаване, поради което този довод трябва при всички положения да се отхвърли като несъстоятелен.

По основанието, изведено от нарушение на принципите на равно третиране и единство на европейската публична служба

45 Жалбоподателят, първо, изтъква, че като отказва да го повиши, Съдът на Европейския съюз в действителност прекъсва участието му в процедурата по повишаване за 2015 г. поради неговото преместване в Парламента, като така накърнява принципа за единство на европейската публична служба и правото му на кариерно развитие. Второ, той твърди, че този отказ за повишаване нарушава и принципа на равно третиране, щом като той само поради факта на това преместване бил третиран различно от своите колеги, намиращи се обаче в идентично на неговото положение през годината, предшестваща преместването му.

46 Съдът на Европейския съюз, първо, възразява, че принципът за единство на европейската публична служба не означава, че институциите трябва да си служат по идентичен начин с правото си на преценка и че не би могъл да има за последица да задължи дадена институция да взема решения в областта на повишаването в нарушение на член 45 от Правилника. Второ, той подчертава, че тъй като предвиденото в член 45 от Правилника задължение за извършване на съпоставяне на заслугите е израз на принципа на равно третиране, отхвърлянето на основанието, изведено от нарушение на член 45 от Правилника, следвало да доведе до отхвърляне на оплакването, критикуващо неспазването на принципа на равно третиране. Той добавя, че макар положението на жалбоподателя през 2014 г. да е било същото като това на неговите колеги от институцията, през 2015 г. то съществено се различавало поради преместването му в Парламента.

47 Следва да се припомни, на първо място, че съгласно постоянната съдебна практика принципът на равно третиране изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (решение от 9 октомври 2008 г., Chetcuti/Комисия, C-16/07 P, EU:C:2008:549, т. 40 и от 9 февруари 1994 г., Lacruz Bassols/Съд, T-109/92, EU:T:1994:16, т. 87).

48 Също съгласно постоянната съдебна практика съпоставянето на заслугите, предвидено от член 45 от Правилника, е израз на принципа на равно третиране (вж. определение от 8 октомври 2015 г., Nieminen/Съвет, T-464/14 P, EU:T:2015:787, т. 38 и цитираната съдебна практика).

49 В настоящия случай следва да се приеме, че този принцип не е бил нарушен, предвид разликата, през 2015 г., между положението на жалбоподателя и това на другите длъжностни лица на Съда на Европейския съюз, които подлежат на предхождащо повишаването съпоставяне на заслугите. Всъщност, за разлика от тези други длъжностни лица, жалбоподателят е бил преместен в друга институция в хода на съответната процедура по повишаване. Така периодът, който Съдът на Европейския съюз е взел предвид за целите на съпоставянето на заслугите на жалбоподателя и на неговите колеги от същата институция и за целите на предоставянето на точки за повишаване, през 2015 г. е можел да бъде само от 1 януари до 15 март 2015 г. Поради това е без значение, както поддържа жалбоподателят, че през 2014 г. последният е бил в положение, идентично с това на своите колеги, също длъжностни лица на Съда на Европейския съюз, още повече че жалбоподателят изобщо не твърди, че е бил подложен на дискриминация при предоставянето на точките за повишаване за 2014 г. Може да се добави, в отговор на твърдението за риск от произвол при определянето на датата на преместване от институциите и за злоупотреба с власт, че този риск изобщо не е обоснован и че при всички положения е значително ограничен както от мярката prorata temporis, така и от факта, че инициативата за преместването е на длъжностното лице и че се изисква общо съгласие на съответните две институции за определяне на датата на преместване.

50 От тази разлика в третирането, основана на преместването в друга институция, също не следва, че има засягане на принципа за единство на европейската публична служба.

51 Всъщност трябва да се припомни, на второ място, че в постоянната съдебна практика несъмнено е установено, че съгласно принципа за единство на публичната служба, прогласен от член 9, параграф 3 от Договора от Амстердам, за всички длъжностни лица от всички институции се прилага един и същи правилник и следователно едни и същи разпоредби (вж. в този смисъл определение от 11 октомври 2012 г., Cervelli/Комисия, T-622/11 P, EU:T:2012:538, т. 25 и цитираната съдебна практика). Като изтъква обаче в настоящия случай, че преместването му в друга институция е довело до прекъсване на участието му в процедурата по повишаване за 2015 г. в нарушение на този принцип за единство, жалбоподателят не упреква Съда на Европейския съюз, че е приложил правила, различни от тези на Парламента, нито a fortiori, че тези две институции са приели различни вътрешни правила за повишаване. Той, напротив, го упреква, че не е приложил напълно своите правила, и по-специално мярката prorata temporis, както ако бе останал длъжностно лице в тази институция. Поради това с довода си жалбоподателят не упреква Съда на Европейския съюз, че не е спазил принципа за единство на европейската публична служба, и следователно оплакването, изведено от неспазването на този принцип, не може да бъде прието.

52 Може да се добави, че същото би важало, ако този довод трябваше да се тълкува като упрек към Съда на Европейския съюз, че жалбоподателят е търпял неблагоприятни последици поради преместването си в Парламента.

53 Всъщност от съдебната практика несъмнено следва, че е задача на институциите да гарантират, от една страна, че мобилността няма да влияе върху развитието на кариерата на съответните длъжностни лица, и от друга, че преместваните длъжностни лица няма да търпят неблагоприятни последици заради това в процедурата по повишаване (вж. в този смисъл решения от 3 октомври 2000 г., Cubero Vermurie/Комисия, T-187/98, EU:T:2000:225, т. 68 и 69 и от 18 септември 2013 г., Scheidemann/Комисия, F-76/12, EU:F:2013:132, т. 29). Може също да се констатира, че жалбоподателят е щял да достигне на 1 юли 2015 г. прага за повишаване,

позволяващ му да бъде включен в списъка на подлежащите на повишаване длъжностни лица, ако беше останал длъжностно лице на Съда на Европейския съюз, и че е повишен в степен AD 10 от Парламента едва считано от 1 януари 2016 г.

54 Все пак, от една страна, съдът на Европейския съюз подчертава в няколко от своите решения значението на автономията на всяка институция в качеството ѝ на работодател, като отхвърля доводите, изведени от единството на европейската публична служба. От това следва, че длъжностно лице, преместено в дадена институция, не може да иска прилагането на същите правила за повишаване като по-благоприятните правила, прилагани от институцията, в която първоначално е назначен, за да поддържа, че е бил третиран неблагоприятно при повишаването си поради своята мобилност (вж. в този смисъл решение от 5 юли 2011 г., V/Парламент, F-46/09, EU:F:2011:101, т. 135 и цитираната съдебна практика).

55 От друга страна и във всички случаи отново от постоянната съдебна практика следва, че Правилникът не предоставя никакво право на повишаване, дори и на длъжностните лица, които отговарят на всички условия за това, включително на условието да достигнат прага за повишаване (вж. решение от 31 май 2005 г., Dionyssopoulou/Съвет, T-284/02, EU:T:2005:188, т. 19 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл решение от 14 юли 2011 г., Praskevicius/Парламент, F-81/10, EU:F:2011:120, т. 51). Всъщност предоставянето на точки за повишаване не определя окончателно становището на институцията в края на дадена процедура по повишаване, като ОН си запазва правото на преценка и не е обвързан от точките за повишаване, предоставени от директорите или от ръководителите на служби, нито от референтния праг, нито от съвместния комитет по повишаването (вж. по отношение на системата за повишаване на Съда на Европейския съюз решение от 11 декември 2003 г., Breton/Съд, T-323/02, EU:T:2003:340, т. 48 и 50). Ето защо от факта, че жалбоподателят е щял да достигне прага за повишаване на 1 юли 2015 г., ако бе останал длъжностно лице на Съда на Европейския съюз, не може да се направи изводът, че той непременно е щял да има право на повишаване на тази дата. В този смисъл от това не може да се изведе и забавяне на повишаването и следователно неблагоприятно третиране на жалбоподателя поради неговата мобилност. Поради това второто основание трябва да се отхвърли.

56 Оттук следва, че искането за отмяна трябва да бъде отхвърлено.

По искането за обезщетение

57 Жалбоподателят иска да бъде обезщетен за имуществените вреди, които е претърпял поради неправомерностите, изтъкнати в рамките на двете основания в подкрепа на искането му за отмяна. Той уточнява, че претърпените имуществени вреди се равнявали основно на разликата между, от една страна, заплатата, която той е щял да получава между 1 юли и 31 декември 2015 г., ако е бил назначен в степен AD 10 на 1 юли 2015 г., и от друга страна, заплатата, която действително е получавал между 1 юли 2015 г. и 1 януари 2016 г. — датата на действителното му назначаване в степен AD 10. Той освен това твърди, че нямало никакво съмнение, че именно горепосоченото незаконосъобразно поведение на Съда на Европейския съюз му е причинило тези вреди. Жалбоподателят добавя в репликата, че обратното действие на повишаването му, считано от 1 юли 2015 г., ще трябва да бъде взето предвид за целите на определянето на датата на преминаването му в стъпка 2 от степен AD 10.

58 Съдът на Европейския съюз счита, че искането за присъждане на обезщетение на жалбоподателя трябва да се отхвърли. Първо, жалбоподателят не пояснявал обхвата на своето искане, а само давал описание на твърдените последици, които произтичат от евентуалното съдебно решение за отмяна. Второ, исканията за обезщетяване на вредите трябвало да бъдат отхвърлени, доколкото, както в случая, са в тясна връзка с исканията за отмяна, които трябвало да бъдат отхвърлени като неоснователни. Трето, твърдените вреди не били сигурни, щом като

предоставянето на заплатите, посочени в искането за обезщетение на жалбоподателя, в действителност спадало към последиците, които Съдът на Европейския съюз трябва да изведе от евентуално съдебно решение за отмяна.

59 Следва да се припомни, че за да се ангажира извъндоговорната отговорност за незаконосъобразно поведение на дадена институция във връзка с направено от длъжностно лице или служител искане за обезщетение за вреди, трябва да са изпълнени определени кумулативни условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упреква съответната институция, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда. Щом като едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да бъде отхвърлен изцяло, без да е необходимо разглеждането на останалите условия за извъндоговорна отговорност (решения от 1 юни 1994 г., Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, EU:C:1994:211, т. 42 и от 17 май 2017 г., PG/Frontex, T-583/16, непубликувано, EU:T:2017:344, т. 97).

60 Впрочем следва да се отбележи, както прави Съдът на Европейския съюз, че искането за обезщетение почива единствено на неправомерностите, произтичащи от обосноваността на двете основания, изтъкнати в подкрепа на исканията за отмяна. Тъй като тези две основания са отхвърлени, условието във връзка с неправомерността на укоримото поведение не е изпълнено, поради което искането за обезщетение трябва да се отхвърли. То при всички положения трябва да се отхвърли като преждевременно, при това дори и условието във връзка с неправомерността да беше изпълнено в настоящия случай, щом като отмяната на обжалваното решение вследствие на тази неправомерност не би означавала, че жалбоподателят е имал право да бъде повишен (вж. в този смисъл определение от 3 май 2017 г., De Nicola/ЕИБ, T-71/16 P, непубликувано, EU:T:2017:307, т. 24 и цитираната съдебна практика, вж. също т. 55 по-горе).

61 Оттук следва, че настоящата жалба трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

62 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Съда на Европейския съюз.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда RL да заплати съдебните разноски.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 2017 година.

Подписи